

Mária – A remény megpróbáltatik

Az a megtiszteltetés, hogy a Messiás
 Ádesanyja lehetett, nem tudta őt felkászárteni a fájdalomra, amit fiának elvesztése
 jelentett

Csak egy fiatal nő volt a sok kázzal - jelentéktelen szemely egy
 kázzalnságos faluból. A Szent-rás fanfirok hangja nélkülözhetetlenül mutatja be Máriát, és
 csupán csak annyit említ meg róla, hogy hamarosan Ásszehajzasodik egy József nevű
 Áccsal. Persze nem is volt oka arra, hogy sokkal könnyesebb jövöben
 reménykedjen. A látszólag folytatott mindennapi kázzal a kietlen hegyvidéken
 fekvő házban állandó munkát adott neki: vizet hordott, gabonát természetesen,
 áttelt kászár-tett, szöött és font.

Mégis, amint

ott állt a zsinagógában minden szombaton, Mária olyan szavakat hallott, amelyek
 végigkaszárta őt az egész hátt folyamán. A Tárvány kázzalból való felolvasások
 felidőzték, hogyan szabad-totta meg Isten az ő népet, a próféták irataiból való
 Ázzenetek pedig a jövöbeni megváltás és a tártlet jász hárralvel érvendezteték meg
 lelkét. Egyesek azzal is érveltek, hogy ez a szabad-tás nagyon hamar elérkezik
 a Messiás (Felkent) szemelyében, akit Isten kázzal. Lehetséges, hogy ő is tanója
 leszek mindennek egy napon - elmékedett Mária.

Mindennek

ellenére, amikor egy angyal jelent meg hirtelen az Ágból, és hihetetlen
 tartalmú Ázzenetet hozott számára, ez Mária teljesen kászárletlenül ártte. Amikor
 az angyal Ánnepélyesen kijelentette, hogy Isten kegyébe fogadta őt, Mária első
 reakciója a teljes megdöbbentés volt. Kázzalvetkező szavai pedig teljesen
 Ártelmezhetetlenek voltak egy hajadon leány számára. Ágy szászlet az Ágáret: "Ézsás Á-mé fogansz a te méhedben
 fiat...". Majd az angyal folytatta szavait, és a gondolatokról, amiket
 Mária most hallott, szinte meg is száddált: "ÉzEz
 nagy Iészen, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Ásr Isten a
 Dávidnak, az ő atyjának, királyi szákát; és uralkodik a Jászák b házzán mind Ártákká;
 és az ő királyságának vége nem Iészen!" (Lk 1:30-33).

Érzelmek egész

hada lepte el Mária elméjét: Ámulat, fálelem, Ártálm - és a ragyogó reménysugár,
 hiszen hirtelen kanyájtásnyira volt tőle az, amiről korábban aligha
 Álmodhatott. "ÉzMimádon lesz ez?" -
 kázzalrdetzte, amikor végre sikerült megszálnia.

Máriának az

angyallal folytatott beszélgetése egyedülálló az emberi tártánelem nagy
 eseményei között is. Legtöbbben azonban örönk olyan emlékeket mindennapi
 Áletáknkből, amikor Isten szeretetteljes terve tagadhatatlanul nagyon is
 személyes formát Ártátt. Ilyenkor Isten percekre elfőta mindennapi
 aggodalmink kázzal, hogy egyrészt fártártelhetetlen hárralssal Ártjen be az
 Áletáknkbe, amire nem lehet nemet mondani, másrészt jelenlértánek tándáklő
 Ágáreteivel, amelyeket balgaság lenne visszautasítanunk.

Amint alakja

gőmbölygődt, Mária fokozatosan hozzá szokott a pártatlan tapasztalathoz, amiben része volt. Egy látogatásakor, amelyet szintén áldott állapotban látott unokatestvérét látott, ámulatba ejtette az, ahogyan Isten kitartó figyelmével őt és népe más szímkivetettjeit. Dicsőítő átként fogalmazta meg, hogy az ősr népe segítségére siet, ahogyan meg-gerete. Azokban a napokban, amikor Jézus azon győtrődött, vajon elbocsássa-e őt, csak ez a remény átitette, és állhatatosan ragaszkodott az angyal megjelenésének és megrendő szavainak eleven emlékéhez.

A tudat, hogy

az árgőret Gyermeke számára letik meg, az ő kicsi fia, Jézus: ez segítette neki győztesen elviselni a fájdalmas és a szőgyent, hogy egy jászolban kell számára lnie. Az álmány, hogy Jézust karjában ringathatta és csodálhatta tákőletes kis arcát, elhomályosította annak csodájját, amit a pársztorok, a keleti bálcsék és mindazok az igazak meséltek, akiket Isten választott ki, hogy egyt a népelt vele a Megváltás számára. Mária számára gyakran meg kellett lnia, és megvizsgálnia gondolatait és tapasztalatait, s meg kellett próbálnia összeegyeztetni a kisbaba bájos látót azzal a szereppel, amit majd Isten Fiaként és ártókkal való királyként be kell tennie (lásd Lk 2:19).

Bizonyára más

nyugtalan-tá gondolatai is támadtak. Vajon hol az ánnepőyes fogadtatás, amelyet az Istentől kőldött Megváltás király árdemel? Miért kőldött Isten pársztorokat és ismeretlen senkiket a nép vezetői helyett? A kőrdősek akkor is ott maradtak szá-vőben, amikor Jézus lassan ifjőví serdült. Bár fiának egyre nyilvánvalóbb bálcsessége és megnyerő ányé nagy boldogsággal táltáttte el, Mária azzal a keserődes tapasztalattal igyekezett megbirkőzni, amit akkor ált ájt, amikor fia először mutatta ki, hogy inkább menyeei Atyjához ragaszkodik, mint hozzá és Jézusához (Lk 2:46-50).

Megpróbált

felkőszá lni az elkerőlhetetlen eseményre, amikor Jézus elhagyja majd otthonát, hogy az Atya által rábőzött munkát végezze.

Bár harminc

áven ájt vele maradt, mégis nehéz volt számára, amikor szeretett Fia bőcsőnt intett és távozott a faluból. Nőha természetesen találkozott vele, hiszen Jézus tartózkodási helyő a táparti Kapernaumot választotta. Anyai szá-ve gyakran dagadt a bőszeségtől, amikor az utazók lenyűgőző csodáiról és győnyőrtő tan-tájsairól beszéltek.

Mária ártá

Fia munkájának, és bár mindig kedves volt hozzá, amikor találkoztak, mégis nagyon hiányoztak neki a régi, meghitt, egyt táltátt idők. Azt azonban álmányban sem gondolta volna, milyen utat kell Jézusnak végigjárnia. Mária rábőredt: az Istentől jővő elhő-vás és az ő ágőretei nem mindig garantálják a fájdalmas mentes utat, amely ásszhangban van az egyőn vőgyaival és elvőrsaival. Mégis, amikor a Jézustól vőrt megváltás reménye teljesen lehetetlennek vagy távolinak látszott, Mária akkor is az angyal ágőretőbe kapaszkodott, illetve Isten ágőretőbe, aki őt kőldte.

A megfeszített reményeség

Mária-hoz

eljutott Jézus nyugtalan-társ kijelentéseinek hátra, majd hallott arról is, hogy egyre több szívr kerésszel a vallási vezetőkkel. Jézus látogatása Názáretben pedig kis hájában tragédiával végződött, hiszen az emberek - akik kizárólag általában Mária barátai és rokonai voltak - le akarták tántani Öt egy sziklárral. Hogyan tudni kéredetesen teljesíteni, amikor olyan hárek keringtek, hogy egyesek az életre néznek? Mária kétségbeesetten próbálta leplezni rettegését, amikor megtudta, hogy Fia Jeruzsálembe tart.

Á Á Mária Jeruzsálembe jött a páska népnél, amikor megtudta, hogy Jézust elfogták. Gyenge asszonyként nem tehetett mást, mint hogy imádkozik, és hozzáj siet. Még távol volt tőle, de már tudta: imáji nem segítenek. Jeruzsálemben kávéval három szírnél keresztes magasodott az ég felé. A kizárólagosán saját szeretett Fiát, kicsi kincsét ismerte fel. A színtérség ájriai zúdultak rá, amint szírszereskedt Fiának megkérte, véres lábainál. Egy pillanatra elhagyta a rettegés, amikor Jézus - szerető tekintetét reá emelve - így szólt hozzá: "Asszony, á-mhol a te fiad!"; majd egy szízelben állt, ismerős alakra tekintve: "Asszony, á-mhol a te anyád!" (Jn 19:26-27). Az asszony szívet hájla tárttá be ezen utolsó, kedves gesztus láttán, de hamarosan ájra a reményesét iszonyó sílya nehezedett rá, amint Fia kimondta utolsó szavait, lehajtotta fejét és meghalt.

Valahogyan

engedte, hogy elvezessék a kereszttől, végig Jeruzsálem utcáin, egy szerény hajlékba, ahol nyájias emberek megpróbálták kényelembe helyezni őt; Ájm számára nem volt vigasz: Fia eltávozott az életük sorából. Azokban a pillanatokban, amikor a valóság kegyetlenül rátt, a szívet marcangoló fájdalom csaknem teljesen hatalmába kerétt. Egy élet szeretete, Ájima és reménye tártt itt állsz. Mi lett Dávid Ártákkálál trájnival? Mi lett a szabad-tájssal, amit Isten megá-gát? Vajon hazudott? Hazudott az Isten? Isten akaratát kévetve Mária lájtszálag minden vágyáinak és ájbrájdjának reménylomszerű halálához ákezett el. A keresztnél - mint oly sokan a tártánelem ávszájadai során - Mária arra hivatott, hogy adja fel maradék emberi próbálkozásait is, és engedje, hogy Isten cselekedjen életben, és szírszetélve vájrakozzon a Mindenható előtt.

Á

A reményeség ájra él!

Hogy is

kézelhetnénk el azt a tártáradás ártámet és ájhátos boldogságot, amit Mária akkor ázett, amikor bizonyossá vált, hogy Jézus ájra él? Álmának halála nem jelentette Isten ágátánek halálát! Lelki szemeinkkel látjuk, amint azon kapja magát, hogy szíkdácel és tájncol, akár egy kislány. Szívetből eltűnt minden vád és kétey. Helyettük ott a mályses bókesság, ami biztosabb és

csőndesebb minden őrzésnél, amit bármikor is juttat.

Miközben

rendszeresen találkozott az apostolokkal és más hűvökkel, Mária hallgatta tőrtéteket, kutatta a Szentírás szakaszait, amelyekre Jézus rámutatott, és imádkozott, hogy Ő adjon neki bárcsésget és őtmutatást. Lassan betéltette szívét az a felismerés, hogy Fia halála nemhogy Isten ágáreteinek meghisúlsát jelezte volna, hanem éppen ellenkezőleg: pontosan ezzel szerezte meg a végő győzelmet, a halálból való szabadulást. Attól sem jött zavarba, amikor hallotta, hogy Jézus felemelkedett az ég felé. Inkább irvendezett, hogy végre elfoglalhatta helyét valdi Atyja oldalán, és felkérheti a soha véget nem érő életet mindenkinek, aki hittel jár hozzá. Mária nem tudta, mit tartogat számára a jövő, de Jézus megígérte, hogy mindig velem lesz, és a halálával aratott győzelem, valamint az Ő Lelkének ágárete azt a bizonyosságot adta neki, hogy az Ő akarata győzedelmeskedik. Mert Ő megígérte.

Mária

kérdéseit - amikor a sőt napokban reménye látszólag rábírta tetet, majd teljesen íssetett - tőbbé-kevésb minden hűvőnek j kell lnie. Ahogy Isten szít az angyal által Máriaához, úgy velem is tudatja, hogy bennünket is kegyelmbe fogadott. Ahogy Mária j kárlátnleges feladatra h-vta el, nekünk is szemlyre szabott szerepet szán az Ő szolgálatában. S ahogy Mária esetében tőrtéteket, a mi életünkben is lesznek pillanatok, amikor olyan helyekre vezet bennünket, amelyeknek földi szempontból semmi értelme nincs.

Életünk e

momentumaiban nem lehet más megoldásunk, mint hogy teljesen felhagyunk hiábavaló próbákkal, hogy irányítást, és kiengedünk kezünkől minden földi vagyont, amihez úgy rézzük, jogunk van. Csak akkor találunk valódi bécset és szabadságot, ha gy megres-tjük és odaszájunk magunkat meghalt és feltámadt Urunknak. Csak Őbenne találhatjuk meg a teljes megbocsátást és márheterlen szeretetet, amely után szvünk végzik.

Ragaszkodjunk

Krisztus elő jelenlétének reménységéhez akkor, amikor az íranta való elkéteztésünk látszólag csak szegénységhez és fjdalomhoz vezet! Ragaszkodjunk jelenlétének reménységéhez akkor, amikor az örte kezdett szolgálatunk kudarcba fullad és elcsúggedünk. Ő szeretettel fedez be, és karja megerősít; és reggel, amikor majd szemtől szemben látjuk Őt, tudni fogjuk, hogy megérte a kédelem!

Á

Teresa Reeve